

News and Articles in
Tamil and English
Please send them to:

THE EDITOR,

The Morning Star,
Diocesan Office,
Vaddukodai

THE MORNING STAR

Registered as a Newspaper at the General Post Office, Sri Lanka

Under No.Q / J / 104 / News / 89

Established : 1841 : A Christian Weekly : Published Every Friday

Vol. 155 Jaffna, Friday 25, November 1994 No.

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

Subscription
Island : Rs.100/-
For Advertisements

Apply to:
THE MANAGER

The Morning Star,
Diocesan Office,
Vaddukodai

New Staff join WCC Refugee and Migration Service

Two more persons have joined the Refugee and Migration Service team of WCC recently. Mr. Joel McClellan was appointed early this year to serve as Consultant for analysis, information and advocacy for a two-year term. Ms. Helene Moussa was appointed in June to serve as Executive Secretary for Uprooted People, with particular responsibilities for Asia, the Middle East and the Pacific regions.

These appointments re-establish a fuller working capacity for the service, severely depleted by the departures of three executive staff over the last three years.

Joel McClellan

Mr. McClellan is a Native of the United States and a member of the Religious Society of Friends (Quakers). Prior to arriving at the WCC, Joel worked for eight years as director of the Quaker United Nations Office in Geneva, working on refugee issues as well as disarmament and human rights concerns. From 1992 until early this year he served as the Vietnam Representative for the Church World Service and Witness ecumenical development agency of the U.S.A.

Joel has a B.A. degree from Princeton University, a political science degree from the University of Geneva and a Masters degree in Economics from the

Mr. D. S. Ambalavanar in Jaffna

Mr. D. S. Ambalavanar, brother of Bishop D. J. Ambalavanar has come to Jaffna to spend 10 days in his homeland. He is now a resident of New York, U.S.A. He came to Colombo on the 30th of October to attend the funeral of his brother-in-law the Rev. Dr. Kingsly Muttiah. The Executive Committee & the Presbyters and of the Diocese gave him a Complementary Dinner on Sunday the 20th November.

University of Wisconsin. He began his career as an intern with the World Council of Churches team working with Algerian refugees in Tunisia in the 1960s. He has worked as a lecturer in Economics at the Chinese University of Hong Kong, as a free lance journalist for Asian and USA publications, and has been involved in Quaker mediation work in Sri Lanka and in India. He speaks French, Spanish and some Chinese as well as English.

Joel's current responsibilities include research and analysis on refugee issues worldwide, improving information sharing and Communications with WCC member Churches and partner ecumenical organizations, and developing advocacy work, particularly with the United Nations High Commissioner for Refugees. He is currently playing a major role in the Church World Action, Rwanda response team organized under joint WCC and Lutheran World Federation auspices.

Jaffna College

Carol Service

"Emmanuel" - A Christmas Cantata by Eugene Butler was rendered by the Choir of Jaffna College as their Christmas Programme 1994. It was a Cantata of mixed voices soloists and narrators. The programme was brightened with scenes of nativity acted by the students.

The bidding prayer was offered by Mr. G. Rajanayagam, the Principal, Jaffna College. Mrs. S. V. Jebanesan, the Choir Director was in-charge of the accompaniments. A large number of people from Vaddukodai, and neighbouring villages came to witness the cantata.

DONATION OF MR. R. S. THAMBIAH

Mr. R. S. Thambiah of the Department of Library Science University of Maiduguri, Nigeria has donated his Collec-

tion of books to Jaffna College Vaddukodai. The collection consists of very valuable books on Sri Lanka, Church History and Christian Art. Mr. R. S. Thambiah served as the Librarian of Jaffna College till August 1974 and later assumed duties as the Librarian in charge of the Jaffna Campus of the University of Sri Lanka.

General Transfer of the Clergy

The Workers of Jaffna Diocese of the Church of South India will get their transfer in May 1995. The workers of the JDCSI are transferred every four years. A Committee consisting of the Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan, Miss C. V. Selliah & Mr. S. Ratnavel (Treasurer, JDCSI) has been set up to prepare the transfer slate.

New Government Agent Jaffna

Mr. K. Ponnampalam who served as Govt. Agent, Killinochchi has been appointed Govt. Agent, Jaffna as from Friday the 25th November, 1994. He is an old boy of Jaffna College. Mr. K. Manickavasagar who served as Govt. Agent, Jaffna retired in October, 1994.

WEDDING

St. John's Church, Jaffna was the scene of the pretty wedding on Saturday 19th November, when Mr. Kingsley Suredran, Worker in - Charge, Mahilchipuram CSI led to the altar Emy Ajitha - daughter of Mr. Gnanamuthu J. Selvasamy and the late Mrs. Selvasamy of Pandateruppu. The wedding was solemnised by Rt. Rev. Dr. S. Jebanesan, Bishop in Jaffna, assisted by Rev. P. Nesakumar and Rev. G. D. Anandarajan. The homily was preached by the Rev. G. D. Anandarajan. The Bride-groom is the son of Mr. & Mrs. S. Arulanathan of Karaveddy.

Selvanayagam Gasperzan

We are sorry to record the passing away of Mr. Selvanayagam Gasperzan of 4, Martyn Road, Jaffna. He was the son of Mr. C. K. Gasperzan (of Gasperzan Press) and Mrs. Gasperzan, husband of Catherine Saraswathy, father of Mrs. Raji Rajaratnam, Lalitha and Mrs. Vasanthy Gnana-raj and brother of Sugirthanayagam, Gunanayagam and Mrs. Flora Gunaratnam. The funeral took place at No. 4, Martyn Road, Jaffna on Tuesday the 22nd of November and the remains were taken to the Methodist cemetery for interment.

Richards Vetharaniam (Vijayan)

The death occurred on Monday the 21st November of Mr. Vijayanathan Rajaratnam Richards Vetharaniam. He was the son of the late Mr. S. A. Richards and Mrs. Gnanamany Richards, and brother of Rex, Dr. Prince, Duke, Rev. Earl, Mr. Rajan, and the late Jeyarajah. The funeral took place at his residence at 15, Aseervatham Lane, Jaffna on Tuesday the 22nd of November.

Mrs. Balanam Kanagasabai

We are sorry to record the death of Mrs. Balanam Kanagasabai which took place at the residence of her grand daughter Mrs. Ariyavathana Karunairajan at Vaddukodai, on Wednesday the 16th November. She was the daughter of the late Samuel Saddampiar and Mrs. Thangamuttu Samuel. She leaves behind Mrs. Ariyamalar Ariyaratnam, Mrs. Manoranjitham Pathmanathan and Mr. Kularasan. Her son Kulasekaram pre-deceased her. The funeral took place at Vaddukodai on Thursday 17th November.

Man of the Twentieth Century

To be continued in the next issue

இன்றைய கால நாவல்களுக்கிடையே திரைப்படங்களும் சரி ஏதோ ஒரு வகையில் பழைய கால ஆக்கங்கள் எனில் வித்தியாசப்பட்டு உள்ளன கூடுதலாக இவை இந்திய ஆக்கங்களுக்குப் பெற்றார்கள் பிள்ளைகளிடம் "வாசிப்பதால் மனிதன் பூர்ணமடைகிறான்" "கண்டதைக் கற்கப் பண்டிதனாவான்" போன்ற வாசகங்களையும் கூறி அவற்றை வலியுறுத்தி பிள்ளைகளிடம் வாசிப்புப் பழக்கத்தைக் கொண்டு வர பட்டாத பாடுபட்டனர்.

ஆனால் இன்றைய கால கட்டத்தில் பிள்ளைகளிடம் "கண்டதையும் எடுத்து வாசி" என்று கூற பெற்றாருக்கு இயலாமல் உள்ளது. ஏனெனில் நவீன நாவல்களாக கருவிக்கப்படுகிற நாவல்கள் பல விற்பனையை அடிப்படையாகக் கொண்டே தயாரிக்கப்படுகின்றன. மக்களுக்கு ஏதோ ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும் என்றோ தவிமனத்தி சமூக மாற்றங்களை எதிர்பார்த்தோ படைக்கப்பட்ட நாவல்களின் தோக்கம் இப்போது தடம்புரண்டு போய் உள்ளது.

இப்போழுது நாவல்களை ஆக்குபவர்கள் விற்பனைத்தந்திரவாதிகள் நாவல்களை என்ன விதத்தில் படைத்தால் அது கூடுதலாக விற்பனையாகும் என்பதை கூடுதலாகவே அறிந்து வைத்துள்ளார்கள். இதற்காக கூடுதலாக அவர்கள் கையாளும் முறை ஆபாசத்தினைப் புகுத்தல் ஆகும். இதனால் இளைய சமூகத்தினர் கடைகளில் தேடி அலைந்து தமது நாவல்களை வாங்குவர் என அவர்களுக்குத் தெரியும் இளைய தலைமுறையினர் சீரழிவதால் நாடே சீரழியும் என்பது நாவல்களை ஆக்குபவர்களுக்குத் தெரியாது என்பதில் ஆனால் அந்த-அவர்களின் உணர்ச்சியினை அவர்களின் பண ஆசை மூடி மறைத்து விட்டது.

இந்த வகையில் எமது தமிழ் மத்தில் அண்மித்த காலங்களில் வெளிவரும் நாவல்கள் திரைப்படங்கள் பாராட்டத்தக்கவை. பழைய மரபுகள் குன்றிப் போகாமல் புதிய மரபுகளைக் கையாளும் முறை பாராட்ட வேண்டியதே. இவை எமது மண்ணின் மணம் வீச தமிழரின் தன்மானத்தைத் தட்டி எழுப்பும் வகையில் சூழலுக்கொத்த வகையில் தயாரிக்கப்படுகின்றன. இந்திய நாவல்களுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைக்காது, ஆனால் ஆபாசம் போன்ற சமூகத்தைச் சீரழிக்கும் அம்சங்கள் இல்லாது - பணத்தையே நோக்கமாகக் கொள்ளாது, தனி மனித சமூக மாற்றங்களையே விரும்பி இவை தயாரிக்கப்படுவதால் இவற்றை வாசிக்க நாம் யோசிக்க வேண்டியதில்லை.

இந்திய எழுத்தாளர்களான மு. வரதராசன், அகின், ஜெயசாரதி, இத்திரா பார்த்தசாரதி போன்ற சில புதித்பெற்ற எழுத்தாளர்களால் தமது எழுத்துக்கள் மூலம் ஏதோ ஒன்றைச் சொல்ல விளைந்தனர். தனி மனித சமூக சீர்திருத்தங்களை வலியுறுத்தினர். "சொல்லாமல் சொல்லும் முறை" இவர்களின்

சில நாவல்களில் இழையோடியன. அதாவது நாவல்களை வாசிப்பவர்கள் தாமதவே உணர்ந்து கொள்ளும் செய்தி அவர்களின் நாவல்களில் அடங்கியிருந்தன. இவ்வகையில் இவர்களின் ஆக்கங்கள் இன்றும் நிலைத்து நிற்கின்றன. புதிய புதிய பதிப்புகளாக இவர்களது நாவல்கள் வெளிவந்து கொண்டே இருக்கின்றன.

நாவல்கள்

சமீப கால நாவல்களை, குறிப்பாக இந்திய நாவல்களை நோக்கும் போது மேற்குறிப்பிட்டவர்களைப்போன்ற நாவலாசிரியர்கள் இனி உருவாக முடியுமா எனும் சந்தேகம் எழுகின்றது. சமீப கால விற்பனை நோக்கு மட்டும்கொண்ட நாவல்கள், அதாவது ஆபாசங்கலந்து வெளிவரும் நாவல்கள் வெளிவந்தவுடன் நன்கு விற்பனையாவது உண்மைதான். ஆனால் அவை என்றும் நின்று நிலைப்பதில்லை. புதிய புதிய பதிப்புகளாக மீள்மதிப்புகள் செய்யப்படுவதில்லை. ஓரிகு பதிப்புகளோடு நின்று விடுகின்றன.

ஆனால் ஒன்று தாம் நோக்க வேண்டியதே. எமது நவீன கால நாவலாசிரியர்கள் சுவைபட உரைப்பதில் திறமைவாய்ந்தவர்கள். ஆனால் சத்தியின் சுவை இருந்து என்ன பயன்? எனவே சுவையோடு சத்தையும் தந்தால் பழைய கால நாவலாசிரியர்களின் நிகர்த்தன்மை மேலும் இவர்களிடம் மெருகேறும்.

ஆனால் நாம் எல்லா நவீன நாவலாசிரியர்களையும் சத்தியில்லை என்ற கணிப்பீட்டில் அடக்கி விட

முடியாது. குப்பைக்குள் குண்டு மணிகளாக திறமையான நாவலாசிரியர்களும் இப்போது உளர். மக்களின் அல்லது வாசகர்களின் பொறுப்பு இவர்களை இனங்கண்டு கொள்வதே.

ஆபாசத்தினை விட இம்மனோநிலையையும் தங்கள் விற்பனைத்தந்திரமாக நாவலாசிரியர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். அதாவது மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட நம்முடியாத காரியங்களை நம்பத்தக்க வகையில் நாவல்களில் தருவது கூடுதலாக துப்பறிவுக் காதலில் இவற்றை நாம் காணலாம், இவ் பொழுதுபோக்கு ஆக்கங்களுக்குள்

அன்றும்

அடங்குகின்றன. இவற்றை வாசிக்கும் போது அவை பெரிதாகத் தெரியாவிட்டாலும் அவற்றை நன்றாக கூர்ந்து நோக்கும் போது புலப்படும் பொழுது போகத்தக்க பலரும் இவற்றை வாசித்தாலும் உள்ளார்ந்த ரீதியில் இவை பெரிதும் தாக்கத்தை உண்டுண்ணுகிறது. குறிப்பாக சிறுவர்கள் இவற்றில் சுவை கண்டால் வெற்றிற்கு அடிநாமாயியே விடுகின்றனர். கல்விசிற்கும் வேளைகளையும் பொருட்படுத்தாது அறிவாற்றல் நிறை புத்தங்களை வாசிப்பதில் சரிசனை செலுத்தாது இப்படியான நூல்களில் மூழ்கியிருக்கும் சிறார்கள் உண்டு.

இப்படியான மனித சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட கதைகளை வாசிக்கும் சிறுவன் ஒருவன் அந்த நிலைக்குத் தானும் வரவேண்டும் எனும்

எண்ணம் கொள்கிறான். அதாவது 'மாயாவி' துப்பறியும் கதை வாசித்தால் அந்த 'மாயாவி'

"உங்களவன்"

தானாக வேண்டும் எனும் எண்ணம் கொள்கிறான். இதனால் அவனை அநியாமலே அவனுக்குள் மாற்றங்கள் ஏற்படுகிறது.

இதனால் பெற்றாருக்குக் கீழ்ப் படியாமை, அகங்காரம், பெருமை சண்டித்தனம், எப்பன சிறுவயதில் அக்திபாரம் போடப்படுகின்றன. இந்தக் குணங்கள் பெருவயதிலும் நீடிக்கும் அறிவு பெரிதாகவளர்ந்த பின் அதாவது தானோரு மாயா வியாக மாறமுடியாது எனும் உண்மை புலப்பட்ட பின்பு தான் ஒரு மாயாவியாக வர வேண்டும் எனும் நிலைப்பாடு மாறாமே ஒழிய நான் ஒரு ஸ்ரீரோ எனும் நிலை தொடரும் இந்த எண்ணத்தால்

இன்றும்

சிறுவயதில் ஏற்பட்ட குணங்கள் இவ்வயதில் தொடரும். எனவே துப்பறிவுக்கதைகள் மனித எண்ணத்திற்கு மேம்பட்ட கதைகள் வாசிப்பதை விட அறிவு தரும் கதைகள் சீர்திருத்தும் கதைகளே நன்மை பயக்கும்;

எனவே நல்லவை எது தீயவை எது என இன்றே பட்டியல் போட்டு தீயவற்றை ஒழித்து நல்லவற்றை பயன்பெறுவோம்.

தமிழர் பண்பாட்டு மரபுகளும்

சைவர்களும்

திருமதி கி. விசுவலிங்கம்

(B.A. Dip.in Edu. (அதிபர்))

(முன் தொடர்ச்சி)

திமணச் சடங்குகளைப் போல மரணச் சடங்குகளும் நடைபெறுகின்றன. உயிரற்ற உடலை நீராட்டித் தீய காட்டி திருப்பொற்சுண்ணம் பாடுவதெல்லாம் ஒரு ஆன்மா இறந்த பின்னர் அவ் வான்மாவும் தெய்வீகத் தன்மை பெறுகின்றது என்பதை எமக்கு உணர்த்துகின்றது,

ஆலயங்களில் நடைபெறும் பஞ்ச கிருத்திய தத்துவத்தை உணர்த்தி நிற்கிறது. அதாவது இறைவன் ஆன்மக்களைப் படைத்து காத்து மணத்து, அழித்து, அருள்புரிதலையே குறித்து நிற்கிறது. ராகு காலம் என்பன விவக்கப்பட்டு காலங்கலாகும்.

சுருணம் பார்த்தல் கூட இன்றும் நம்மிடையே நடைபெற்று வரும் மரபாகும். ஓரிடத்திற்குப் புறப்பட்டுச் செல்லும் போது சுமங்கலி வருதல் பசுமாடு வருதல் நல்ல சுருணமாகும். பிராமணர், ஒருது

மாடு, பூனை என்பன வருதல் அபசுருணமாகவும் கருதப்படுகின்றது. கோவலன் மதுரைமாநகரில் காற்சிலம்பு விற்கச் செல்லும் போது-

"இமிலேறு எதிர்த்தது இமூக் கொள் அறியான் தன் குலம் அறியும் தகுதி யன்றதுவின்" என்று இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார். அதாவது வணிகர் குலத்தில் பிறந்தவனுக்கு ஆயர்சேரியில் விலக்கப்பட்ட சருணம் பிறை என்பது புரியவில்லை என்பதொரு, இன்றும் நம் மிடையே அந்த நம்பிக்கை தொடருகின்றது.

சமூக நிலையில் சங்க காலங்களில் பெண்கள் சமநிலையில் வைத்துப் பேணப்பட்ட மரபு காணப்படுகின்றது. "சுன்ற புறந்தருதல் என்றலைக்கடனே சான் ரோராக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே என்ற பாடல்களிலிருந்து குடும்பத்தின் சமநிலை பெண்களுக்கு காணப்பட்டுள்ளது. வீரமகளிர் பற்றிய

செய்திகளும் இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. "சுன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் ஸன் மகனைச் சான் ரோன் எனக்கேட்ட தாய்" என்ற குறளும் இதனை வலுப்படுத்துகின்றன. ஆனால் இடைப்பட்ட காலத்தில் பெண்களுக்கு சமூகத்தில் பல அழுத்தங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. கணவன் இறந்தால் உடன் கட்டை ஏறுதல் வழக்கமும் விபரம் தெரியாதவயதில் திருமணம் செய்து வைக்கும் பாலிய விவாகமும் காணப்பட்டது. இவ்வயதில் கணவனை இழந்தவளுக்கு மறுமண உரிமை மறுக்கப்பட்டது, ஆனால் ஆடவன் மனைவியை இழந்த பின்னரும் நாலுந்து பிள்ளைகளுடன் திருமணஞ் செய்யும் முறை காணப்பட்டது, ஐந்து வயதில் திருமணம் செய்யும் பெண்ணொருத்திக்கு வாழும் வயதில் கணவனிறந்தால் இவளுக்கு மொட்டையடித்துக் காலம் பூராவும்விட்டுக்குள் அடைக்கும் வழக்கமும் காணப்பட்டது. அத்துடன் பூனைக்க, பொட்டு வைக்க, நிற்புடவை அணிய தடை விதிக்கப்பட்டது, தனது பிள்ளைகளின் மக்கள் காரியங்களிலும் முன்நிற்க அனுமதி மறுக்கப்பட்டது. (3-ம் பக்கம் பார்க்க)

தாரகை ஒளி

தன்னம்பிக்கை உள்ளவனுக்கு எல்லா வாசல்களும் திறந்து வரவேற்புக் கொடுக்கும்!

உதயதாரகை

ஆதின காரியாலயம்,

Estd. 1841

வட்டுக்கோட்டை

மலர்: 155

25.11.1994

இதழ்: 29

எங்கும் சமாதானம் என்பது பேச்சு

இன்று எங்கு பார்த்தாலும் சமாதானம் பற்றியே பேச்சாக இருக்கிறது. உலக அரங்கிலே சீரியும் பாம்பு மாகவிருந்த பல இனங்கள் இன்று சமாதானம் செய்து வாழ்கின்றன. வட அயர்லாந்தில் புரடஸ்தாந்தவர்களும் கத்தோலிக்கரும் ஏதோ ஓர் ஒப்புரவு செய்துள்ளனர். மத்தியகிழக்கில் இஸ்ரவேலும், பி. எல். ஓ எனப்படும் பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கமும் ஓர் ஒப்பந்தம் உருவாக்கியுள்ளன. ரஷ்யாவுக்கும், அமெரிக்காவிற்குமிடையிலான பனிப்போர் முடிந்து விட்டது. வட கொரியாவும் தென் கொரியாவும் ஏதோ ஒரு வித சமாதானம் பற்றிப் பேசுகின்றன.

நமது நாட்டில் எப்போது இந்தச் சமாதானம் என்ற கேள்வி இயல்பாகவே எழுகின்றது. முரண்பாடுகளின் உச்ச நிலையில் வாழ்ந்த உலக சமூகங்கள் துப்பாக்கிக்கு குழாய்க் கூடாகவே பிரச்சனைக்குத் தீர்வுகாண விரும்பிய அவை இன்று பேச்சுவார்த்தை விவாதித்தல், விட்டுக்கொடுத்தல் என்ற ஜனநாயக விழுமியங்களுக்கிடாகத் தமது பிரச்சினைகளை அணுகித் தீர்வுகாண விழைகின்றன. சில சமூகங்கள் தீர்வினைக் கண்டுள்ளன. இப்படியும் நடக்குமோ என்று உலகம் கற்பனை கூடச் செய்யமுடியாத அளவிற்கு இருந்த பலஸ்தீன இஸ்ரேல் முரண்பாடு ஒரு கனவுபோல தீர்வு ஒன்றினை அடைந்துள்ளது. அவ்வாறென்றால் ஸ்ரீலங்காவில் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு மேலாகக் கூர்மை அடைந்துள்ள இனப்பிரச்சனைக்கு ஒரு தீர்வுகாண முடியாதா? என்பது இந்தத் தீவினுள் வாழுகின்றவர்களிடையே உருவாகி இருக்கும் ஒரு ஏக்கம் மட்டுமல்ல உலகத்தலைவர்கள் கூடத்தொடுகின்ற ஒரு வினாவாக உள்ளது. இதற்கான விடை மறுப்பேதும் இருக்கமுடியாத ஒன்று! அதாவது சாத்தியமே என்பதாகும்.

சிங்கள தமிழ்ச் சமூகங்கள் குறிப்பாகத் தமிழ்ச்சமூகம் இந்த யுத்தத்தினால் அடைந்த வேதனைகள் எழுத்தில் வடிக்க முடியாதவை. இதனைச் சிங்கள சமூகமும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது. தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகள் பூர்த்தி செய்யப்படாதவரை யுத்தம் முடிவுக்கு வரக்கூடிய சாத்தியமில்லை. தமிழ்மக்கள் கௌரவமாகவாழக்கூடியதீர்வொன்று எட்டப்படக்கூடியதெனினும் துரதிர்ஷ்டவசமாகச் காலம் தள்ளப்பட்டமை இத்தீவினை இருளில் மூழ்கச் செய்துள்ளது. சிங்களச் சமூகமும் தமிழ்ச் சமூகமும் ஒன்றையொன்று சந்தேகக்கண் கொண்டு பார்ப்பதே தீர்வுக்கு தடையாக இருக்கும் ஓர் இரும்பு வேலியாகும். பேச்சுவார்த்தையே இச் சந்தேகத்தைத் தீர்க்கக் கூடிய ஒன்றாகும். இருதரப் பினரும் ஒருவரை ஒருவர் சரியாக புரிந்து கொள்ள பேச்சுவார்த்தை மேசை தவிர வேறு பொருத்தமான இடம் ஒன்று இருக்க முடியாது. பேச்சுவார்த்தைக்குச் செல்லல் என்பது எந்த வகையிலும் கௌரவக்குறைவானதொன்று அல்ல, உண்மையில் அதுவே உலகம் ஏற்கக்கூடிய ஒரு கௌரவம் ஆகும். பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணல் என்பது மனந் திறந்து பேசுவதிலேயே தங்குகின்றது. உள்நோக்கம்

தமிழர் பண்பாட்டு

(2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மேவைத்தேச கல்வியறிஞர்களான ராஜராம், மோகன்ராய், தயானந்த சரஸ்வதி ராமகிருஷ்ணன், சுவாமி விவேகானந்தர், அரவிந்தர் போன்றோர் இந்த மூடநம்பிக்கைகளை அகற்ற அரும்பாடுபட்டு வெற்றியும் பெற்றுள்ளனர். அடுத்ததாக நமது சமூகத்தில் சீதனக்கொடுமையும் நிலவுகின்றது. (தொடரும்)

ஒன்றைவைத்துக்கொண்டு பேச்சுவார்த்தைக்குச் சென்றால் அங்கு தீர்வு எட்டமாட்டாது. பதிலுக்கு மோசமாகும். இது வரலாறு கோடிட்டுத் தந்த பாடமாகும்.

எந்த ஒரு சமூகத்திலும் தலைமைத்துவம் ஒரு பிரதான அம்சமாகும். தலைமைத்துவம் எப்போதும் உறுதியானதாக ஆனால் நேர்மையானதாக அமைதல் வேண்டும். பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்கின்றபோது சமூகத்தின் சில இடங்கள் தமது நலத்துக்காக ஒலமிடுவது வழக்கமேயாகும். இதனைக் கண்டு தலைமைத்துவம் பீதி கொள்ளுமேயானால் அத்தலைமைத்துவம் தனது உறுதியை இழக்கும். நாடு பேராபத்தில் சிக்கும். நீதி, நியாயம் என்பதை அடிப்படையாகக் கொள்ளும் ஒரு தலைமைத்துவம் எதற்கும் இறுங்குதல் ஆகாது, தலைமை மக்களை வழிப்படுத்தவேண்டும் ஆனால் அது மக்களால் வழிப்படுத்தக் கூடாது. சிங்கள மக்களிடையே புதிய சிந்தனை கொண்ட ஒருவராக இளந் தலைவராக மக்களின் அமோக ஆதரவு கொண்டவராக திருமதி சந்திரிக்கா குமாரதுங்கா இப்போது தோன்றியுள்ளார். இனப்பிரச்சனையால் தமிழ்மக்கள் மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களும் பெருந் துன்பத்தை அடைந்துள்ளனர். என்பதை எவரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். வேறுபாடுகளற்ற உரிமைகளை அனுபவிக்கவே இறைவன் மக்களைப் படைத்துள்ளான். எனவே இவமோ, மதமோ, குலமோ, மொழியோ, உரிமைகளை அனுபவிக்க தடையாக இருக்க முடியாது. ஒவ்வொரு இனமும் தனக்கென சில பாரம்பரியங்களைக் கொண்டுள்ளது. அதனை ஒவ்வொரு இனமும் கட்டிக் காக்க உரிமையுண்டு. இந்த அடிப்படை உண்மையை மனித குலம் இன்று புரிந்துகொண்டு வருகிறது. நாகரீகமான சமுதாயம் ஒன்றில் வேறுபாடுகள் இருக்க முடியாது. இந்தத் தீவு வரலாற்றுப் பெருமை கொண்டது இரு பெரிய இனங்கள் வரலாற்று ரீதியாக வாழ்ந்து வந்துள்ளன சிங்கள இனமும் தமிழ் இனமும் கடந்த 50 ஆண்டுகளிலேயே முரண்படு நிலைக்குச் சென்றன. தீர்க்கதரிசனமற்ற தலைமைகளால் இந்த அவலம் ான்றியது. தற்போது இரு இனங்களினதும் தலைமைகள் இளம் தலைமைகள். இந்த இரு தலைமைகளும் இரு இன மக்களினதும் ஏகோபித்த தலைமைகளாகவும் உள்ளன. உறுதியும் நம்பிக்கையும் துணிவும் கொண்ட தலைமைகளாக உள்ளன. அவர்கள் ஏற்கனவே நல்லெண்ண நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளன. பேச்சுவார்த்தை நம்பிக்கை கொண்டுள்ளன. எனவே புரிந்துணர்வு இங்கு மிகவும் முக்கியமானது. அதேவேளையில் பேச்சுவார்த்தைக்கு முன் உருவாகக் வேண்டிய பொறுப்பு அரசுக்குண்டு. எனவே ஒருபக்கம் யுத்தம் செய்து கொண்டு மறுபக்கம் பேச்சுவார்த்தை என்பது எம்மை நாமே ஏயாற்றுவதாகும் ஒருவரைப்போலவர் புரிந்துகொள்வோயானால் யுத்தம் எதற்கு? ஆகையால் யுத்த நிறுத்தம் முதலில் அவசியம். அதனைத் தொடர்ந்து பேச்சுவார்த்தை மூலம் தமக்கிடையேயுள்ள பிரச்சனையை தீர்த்துக் கொள்ளமுடியும். பழம் நழுவி பாவில் லிழுவதா? அல்லது சட்டிக்குள் இருந்து நெருப்புக்குள் லிழுவதா? என்பதை அடுத்துவரும் மாதங்கள் நிர்ணயிக்கவுள்ளன எனவே பொறுமை, திறந்தமனம் துணிவு விட்டுக்கொடுப்பு என்பவை இன்று மிக முக்கியமாக இரு இன மக்களுக்கும் தேவைப்படுகிறது. உலகின் பல சமூகங்கள் இணக்கம் கண்டதுபோன்று நாமும் இணக்கம் கண்டு நிம்மதியாக வாழ்வோம் என்ற நம்பிக்கை இன்று துணிவிட்டுள்ளதா ஒரு நல்ல சகுனமே

The Morning Star

Diocesan Office, Vaddukodai

25.11.1994

EDITORIAL

The Advent Season

The Season of Advent is drawing nigh and this is a season of peace, hope and comfort. The whole of humankind rejoices with hope in the birth of Jesus of Nazareth-God's love becoming incarnate human form. The son of God became the son of man in order to make the Human Divine,

Our hope and joy are not based on transitory things, but on God who comforts and liberates the struggling people with the eternal word that has come down to earth with the promise of total liberation and with them promise of peace with justice. The Christmas Season is not meant for just merry-making but for reviewing the basis for our joy, hope and peace. It is the season for celebrating the new life inaugurated in the coming of Jesus, The Nazarene.

We are living at a time of great anxiety, frenzy, tension, violence, uncertainty and death. One does not know what will happen the next minute. But at the same time one need not fear because the season of Advent reminds everyone that God loves everyone and gives Godself for all. This is the central message of Christmas. This gives hope and promise of peace and joy instead of fear and anxiety.

In advent one traces the longing and the prophesies for a Messiah. The nationalistic hope of the Jews for a Just Ruler, a redeemer and King to overthrow and destroy all their foes echoes in the world's need for peace and justice. This is very true in our country. Not only our country but country after country hides repression, corruption, violent and double-standards. The time has come once more to look to Bethlehem not merely in hope of what might be, but in the certain knowledge of what great promise of hope and peace come from Bethlehem for us today.

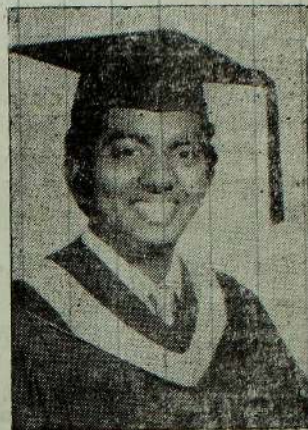
Every year during the christmas season we are reminded of the meaningful song of the Angels - "Glory to God in the highest and on earth peace to all to whom God delights" (LK 2:14). Jesus is acknowledged in the scriptures as the Prince of Peace. In the letter to the Christians at Ephesus the Apostles writes that Christ Himself is our Peace (Eph 2:14).

Never as before there is a universal longing for peace among nations and within nations and in our country in particular. The longing for a World free from the violence of War, free from conflicts is not something new. Historically from ancient times people wanted to live in peace and harmony. The Great Prophets of the Old Testament Isaiah and Micah had the ideal vision of a world in which the people would beat their swords into ploughshares and their spears into pruning knives. Nation will not lift sword against nation, nor ever again be trained for war (Isaiah 2:4, Micah 4:3).

This great vision has never materialised. On the contrary nation and people have continued to develop and invent more and more powerful and sophisticated weapons. Several nations including ours have stockpiled weapons of mass destruction. Resources needed for improving the quality of human living, for providing shelter, health cared Education, etc. are spent indiscriminately for developing weapons and Armaments in competition with one another. Thus leading to mass destruction of people and their property. Our country has been torn apart by the cult of violence. The culture of gun has become inevitable in our country. Violence is seen in all corners of life. Our people have been facing untold suffering with the hope of peace and justice.

In this context can we find any relevance for the celebration of our Lord as the Prince of Peace? Is christmas just an annual ritual or does it have some real significance for peace?

IN MEMORIAM SECOND DEATH ANNIVERSARY

REV.

NESAKUMAR KADIRGAMAR

(M.A., B.D)

Presbyter, Madurai Diocese of the Church of South India

BORN: 05-12-1948**DEPARTED: 28-11-1992**

"... nothing in all creation can separate us from the love of God in Christ Jesus our Lord." Rom: 8:39

Fondly remembered by his mother Grace Nesam

Kadirgamar and family

Christian Theological Seminary
Chunnakam.

In the Bible the words peace (Eirene, shalom) Liberation, Salvation, Wholeness, health and reconciliation are all inter-related. They are descriptive of God's saving work for the overcoming of brokenness, divisiveness and oppression resulting in unjust and unbearable gaps between the rulers and the ruled and between the haves and have nots. We proclaim Jesus Christ as the Prince of Peace because He came to remove the brokenness, to heal, to reconcile and to make the whole humankind into one new humanity, a united humanity. Our celebration of Christmas should be a just passive affirmation of the message of peace. The song of the Angels and the confession of Christ as the Prince of Peace are meant to be a call to those who celebrate to make some deliberate effort towards peace. Today all of us in our country are challenged to commit ourselves towards a just peace. Jesus' teaching in the sermon on the Mount included the Words: "Blessed are the peace makers for they will be called the children of God." The Biblical affirmation is that God has made Godself known to us (the humankind) as a Peace Making God and has called us to be peace makers.

The majority of the people of our country have expressed their mandate for peace clearly in the recent elections and each one of us take this call for peace serious and commit ourselves to work for a just peace in our country, one is certain that this Christmas season will be a season of hope, peace and joy in reality. Let everyone of us dedicate ourselves and stand in solidarity to build up our broken community with a message of peace and justice. Let everyone may it be in a small way but contribute towards the peace of our people so that the message of Christmas - Peace on earth, be a meaningful one in this part of the globe. Let this advent season be a beginning of a new era of peace and justice. Let Christ and this message of peace rule our hearts and minds as we celebrate Christmas.

C T. R.